

Kesksinineparemerakoondkond on moodustatud!

"Õhtuleht", 17. III '95

ITA SERMAN

Kes ei usu, võib ise minna ja veenduda. Estonia Teatri Talveaias, homsest õhtust alates. Ära käia tasub seal ka neil, kes siamaani arvanud, et kuulsaks võib saada ausa tööga, või et midagi on võimalik saavutada ka tutvusteta.

Niisiis on prantsuse nimeka näitekirjaniku Eugene Scribe tuntuim näidend "Šarlatanid" (kirjutatud aastal 1825) pildike elust enesest: ka aastal 1995 Eesti Vabariigis. See ongi põhjus, miks lavastaja **Priit Ruttase** sõnul valiti Scribe sädelevast loomingust Talveaia lavale just see vodevill.

Näidendi tegevus ehk šarlataanlus käib noorte armunud ümber: nimelt on doktor Remy (**Jaak Jõekallas**) provintsis elades armunud tütarlapsesse (**Margit Saulep** või **Merle Hillep**), kelle kangekaelne pururikas isa monsieur Germont (**Kalju Karask**) on nõuie võtnud, et Sophie kaasaks peab saama kuulus positsiooniga mees. Ta on Remyle seadnud tingimuse: noormees peab sõitma Pariisi, tegema karjääri ja võitma kuulsat arsti tiitli. Selleks antud kolm aastat hakkavad läbi saama, ja kogu sündmustik areneb neist viimase kahekümne nelja tunni jooksul. Äiapapa koos tütreaga on iga hetk Pariisi saabumas, ja sõbrad otsustavad Remyd aidata. Pariisi populaarseim vodevillikirjanik Delmar (**Tarvo Krall**), ajakirjanik Rondon (**Alari Põldoja**) ja madame de Melcourt (**Anu Kaal**) tunnevad elukunsti reegleid noorukesest doktorist hoopis paremini.

Madame de Melcourt, Rondon, Sophie ja Remy on saavutanud üksmeele...

Tea Põldoja foto

ni. Kõikvõimalikke vahendeid kasutades teevad nad algajast arstist äiapapale meelepärase peigmehe...

Niisiis pakub see näidend rohkesti lusti ja äratundmisrõõmu, ja küllap on

midagi niisugust praeguses elus ka vaja. Pealegi pole vodevilli Eesti teatris juba aastakümneid lavastatud, aga kunagine tava tasub elustamist.

Noore lavastaja kohta niipalju, et

Priit Ruttas on õppinud Tartus eesti filoloogiat ning nii Tartu kui Tallinna muusikakoolis klaverit. Estonia Teatrisse kutsus Neeme Kuningas aga teda kui Eesti Muusikaakadeemias lavasta-

jaks õppivat üliõpilast.

Vaimukad tekstid on kirjutanud **Erki Peinar**, muusikaline kujundus on **Tõnu Kõrvitsalt** ja **Jaanus Juulilt**. Klaverile on seatud populaarsed viisid, ja kohandatud need meie lauljatele. Umbes nii, et Joe Dassini tuntuks lauldud melodias kõlavad praegu nii harjumuspärased sõnad: turvamehest näiteks... Vodevill kui zhanr ongi tänu-lik selles mõttes, et ei eelda klassikalist originaalmuusikat. Ja seda on lavastuse autorid oskuslikult ära kasutanud. Muide, umbes samamoodi teinud pisut enam kui sadakond aastat tagasi ka Scribe ise.

Lavakujunduse puhul pole samuti rangelt silmas peetud konkreetset ajastut. Lähtunud on küll sajandivahe- tuse interjööri ja riietusest, aga lisatud terve hulk detaile, mis iseloomulikuks nüüdisaja jõukale elustiilile. Laval on näiteks antiikne arvuti, jõumasina kirjaniku vormishoidmiseks, populaarne noolemäng... Lavastaja sõnadega võiks öelda ka nii: kunstnikud **Reili Evert** ja **Liina Keevallik** on eriliste kulutusteta (mis oli ka üks taotlus!) loonud maitseka ja silma rõõmustava keskkonna.

Noored näitlejad (mõned alles Eesti Muusikaakadeemia üliõpilased, nagu ka Jaanus Juuliga paralleelselt töötav kontsertmeister **Ele Sonn**) tunnevad end laval mõnusalt, ja tundub, et oma osa naudivad ka Anu Kaal, Kalju Karask ning Väino Aren. Ehk – nagu kin- nitas Anu Kaal – vaheldus lisab elule värtsi ja lavalugu pakub vaid rõõmu.

Saagu sellest siis osa ka vaataja!